Recull de textos “Anarcoindependentistes”

Recull de textos “Anarcoindependentistes”

Índex de continguts

Presentació del Col·lectiu Negres Tempestes *(Col·lectiu Negres Tempestes)* **..1**
El Gran Germà et vigila *(Manifest Bloc Negre 11 Setembre de 2005)* **..3**
Dret a Decidir *(Col·lectiu Negres Tempestes)* **..........................6**
Article per la revista Brots nº 2 (Maulets – Mallorca) *(Col·lectiu Negres Tempestes)* **..8**
Anarco...quèeee? *(Col·lectiu Negres Tempestes)* **...................10**
L’independentisme Llibertari *(Gat CAPdeTRONS)* **...........15**
AnarCATsindicalista *(David Siurana)* **..................................30**

Primera edició d'aquest fullet per
l'11 de Setembre de 2006

Presentació del Col·lectiu Negres Tempestes

(Col·lectiu Negres Tempestes)

Fa temps diverses persones, amb certa afinitat ideològica, vàrem començar a parlar al voltant de diverses qüestions. Per una banda, les mancances ideològiques de diferents col·lectius, les contradiccions en la seva lluita antiimperialista. Per altra banda, l'erroni estereotip que fa que una part important de les persones organitzades tendeixin a pensar que una bona "indepe" vol la consecució d'un estat,amb el que això implica d'autoritarisme, i que tota bona "anarka" menysprea la cultura i la llengua des d'un fals internacionalisme. Seria el molt amanit "Independència és feixisme" o "Anarquisme és espanyolisme". Frases sense sentit que no resolen res i que permeten seguir amb adjudicacions de rols i de falsos tòpics que impedeixen a les persones pensar per si mateixes. Des d'aquesta perspectiva, aquestes persones que veiem la necessitat de destruir el sistema imperant (l'estat com a fonament de l'autoritat, la repressió i l'explotació econòmica), conscients de la importància de la cultura en les relacions i en el canvi de les mentalitats essencialistes/dogmàtiques que no veuen més enllà de si mateixes, pretenem explicar que ni creiem en dogmes, ni en estats, ni en fronteres (ni les reals ni les imposades) ni en res que estigui per damunt de l'ésser humà. Aquest grup, gens homogeni, vol explicar les coses tal com creu que haurien de ser, sense que ningú ens digui si som això o això altre, aclarint que per damunt de tot deixem les etiquetes per qui les vulguin portar, que creuen haver lluitat a no sé quina barricada d'alguna guerra, o que mataren a no sé quin drac en una mística edat... No pensem estar per damunt del bé i del mal, no ens plantegem ser més o menys revolucionàries que ningú, no aspirem a esdevenir avantguarda ni referent. La nostra intenció és simplement deixar constància que molts cops les coses no són com ens han explicat que han de ser, que no cal deixar-se portar pel blanc o el negre imposat per uns i altres. En les baralles per canviar allò proper preferim acostar-nos a les coses properes enlloc de que elles s'acostin a nosaltres, no pretenem canviar allò que coneixem, sinó que la gent sàpiga que hi ha més móns, més maneres de veure les coses.

Amb aquesta manca de voluntat d'esdevenir més del que som, decidírem reunir-nos i aprofundir en els nostres plantejaments. A partir d'aquí ens agradaria explicar com veiem aquest món i com col·laborar per fer-lo una mica més respirable (almenys en el nostre entorn) i ajudar al debat per portar-ho a terme.

Així neix Negres Tempestes, un "col·lectiu", que en el seu àmbit de relacions intentarà trencar amb tots els esquemes preexistents. Ens organitzem de forma assembleària, de manera que el debat de les diferents idees ens porti al consens. Des del nostre punt de vista és l'única forma des de la qual podem parlar de democràcia ja que es veuran representades les múltiples opinions que es donin. Aquesta és la nostra base ideològica, la que ens defineix. Ens considerem anticapitalistes i antiimperialistes, entenent aquests dos postulats com dos plantejaments irrenunciables i inseparables. Anticapitalistes per crear un entorn on la consciència d'opressió social i econòmica porti al coneixement de la realitat que ens amaguen i a la reflexió i al debat per canviar-la. Antiimperialistes per donar veu als pobles, i a les seves individúes, en la lluita pel seu alliberament o per la seva simple existència. La nostra intenció és ser nosaltres mateixes i no definir-nos en funció del que pensi o faci la resta. Tenim clar que la consecució de la llibertat a tots els nivells parteix de nosaltres, en tant que individúes o col·lectivitat..

El Gran Germà et vigila

(Manifest Bloc Negre 11 de Setembre 2005

Com al llibre de George Orwell el Gran Germà, l'estat, ho vol saber i controlar tot. Ens escolta des de cada mòbil i ens observa i vigila des de cada càmera: a les cantonades, als caixers, al metro... Sap que llegim, amb qui i de que parlem. Controla els nostres correus i els nostres moviments (Internet, gps...). Pel nostre suposat bé decideix i per la nostra pretesa tranquil·litat/seguretat ens retalla les llibertats i els pocs i malmesos drets que ens "ofereix". Ha creat una cultura de la por que fa que les persones creguin necessitar-lo a ell i al seu control per a sentir-se segures El Gran Germà ens diu: *La llibertat és esclavatge.*

No només hem d'actuar com ell vol, també hem de pensar el que ell vol, a la seva imatge i semblança. Fer el contrari esdevé un crim. Fins ara la idea del delicte per al nostre "protector" requeria una acció, calia actuar contra les seves lleis per ser un terrorista, un criminal. Actualment això ja no és necessari. Som considerats criminals sense cometre els crims que ells estipulen, només per pensar, terroristes de pensaments. Serem castigats pel fet de no fer alguna cosa (com per exemple condemnar el que ells condemnen, o no dir el que ells diuen) o fins i tot serem castigats de forma preventiva, per evitar "possibles" perills futurs (com a la guerra contra l'*eix del mal*). Acaben prohibint les festes i activitats que no controlen com a vacuna per a la seva societat, com a mesura preventiva. El Gran Germà ens diu: *La guerra és pau*.

La veritat, els conceptes del bé i del mal, els bons, els dolents i els enemics, ens arriben cada dia a casa pels diaris, per les ràdios, pels televisors. Tots hem de creure cegament el que el Gran Germà ens diu. Si ens ho demana dos més dos han de fer cinc. Crea falsos culpables i presumptes innocents segons li convingui, fent-nos veure la diferència com a delictiva. El gran Germà ens diu: *La ignorància és força*.

El Gran Germà vol controlar el present i per aconseguir-ho fa del

passat quelcom modelable. Segons el seu interès les coses passades canvien o s'esvaeixen. Si ell ho desitja els demòcrates d'avui ho han estat sempre, els enemics, enemics des de temps immemorials i els terroristes, com no hi ha motivació a la seva acció o pensament, existeixen des de sempre, abans i tot de que ells ho sabessin. El Gran Germà destrueix el significat de les paraules per impedir que pensem. Els hi dóna el significat que vol, capgirant el seu ús inicial, perdent el valor original. Un mort pot ser una víctima innocent dels assassins que ataquen el nostre sistema de vida, o un dany col·lateral dels que salven el nostre món, tot depèn de la conveniència del Gran Germà.

L'estat, es digui com es digui, té el monopoli de la violència i amb aquesta creu tenir el monopoli de la raó. El nostre Gran Germà ens fa moure com titelles als ritmes que afavoreixen els grans interessos econòmics. La dissidència, com si d'una epidèmia es tractés, s'estigmatitza i es castigada amb l'aïllament per evitar que el brot s'estengui.

No volem que cap Gran Germà, cap estat, segueixi retallant les nostres llibertats dia rere dia, que ningú ens impedeixi ser lliures com a individus o com a pobles, es digui *estat europeu, estat espanyol o estat català*. De cap de les maneres podem acceptar les seves lleis ni veure com una millora els maquillatges als seus estatuts i constitucions. Tots aquests que s'omplen la boca amb la paraula "democràcia", aquests que han acceptat les democràcies representatives com a instruments de dominació per obstaculitzar la implantació dels drets socials, per augmentar la marginalitat, la discriminació i les desigualtats.

Hem de fer escoltar les nostres veus, ja que aquestes "millores" consoliden el seu sistema (siguin estatuts autonòmics o constitucions europees), el seu control i la seva repressió. L'acceptació d'estatuts a uns ens autonòmics que reprodueixi les institucions repressives inherents a l'estat capitalista no fan res més que donar legitimitat a aquestes estructures, sense que suposi un trencament amb les relacions de dominació preexistents. Aquests canvis ens continuaran emmarcant en unes lleis que no canviaran la nostra situació com a individus o com a poble, en tot cas ens lligaran més d'aprop, trencant les possibilitats d'autogestió de que ens

poguéssim dotar. Cap Estatut d'Autonomia no satisfarà les nostres necessitats emancipadores ja que reprodueix les burocràcies i les eines de control social i polític de l'estat a qui representen i per a qui treballen.

VISCA LA TERRA LLIURE DE QUALSEVOL ESTAT!

Dret a Decidir

(Col·lectiu Negres Tempestes – Febrer 2006)

Avui 18 de febrer assistim a la *Manifestació pel dret a decidir*. Però dret a decidir el què? Què som una nació? Això ni ho hem decidit ni ho podrem decidir. Que som una nació és un fet, no és cap opinió. Per tant no podem decidir-ho.

Llavors què hem de decidir? Com a molt podrem decidir autodeterminar-nos o independitzar-nos de l'estat ecspanyol. Això si ho podem decidir. Podem decidir prescindir dels politòlegs, advocats, filibusters, banquers, asseguradores, Mcdonalds... multinacionals que ens amarguen la vida. Això si ho podem decidir. Podem decidir un canvi de sistema econòmic que ens permeti salvar el planeta abans que sigui massa tard, o a nosaltres mateixes abans que oblidem que la vida és per gaudir-la, no per treballar per enriquir a uns pocs. Això també ho podríem decidir.

Però en comptes d'això ERC i companyia volen convertir aquesta manifestació en una mostra de suport al seu estatut. Ens ho volen vendre com un pas endavant cap a la independència o com a mínim un graó més en les llibertats nacionals. Però com elles mateixes ja saben cap estatut ni cap estat ens farà lliures, doncs el dret a autodeterminar-nos ha de partir de nosaltres mateixos. Un nou estatut ens esclavitzarà per 25 anys més tot esperant que d'aquí a un quart de segle potser les forces seran més favorables, encara, a l'estat.

Hem hagut de patir un altre cop les mentides i manipulacions dels polítics. Rient-se una vegada més de totes nosaltres. Desde Zapatero prometent que aprovaria l'estatut que sortís del Parlament; a CIU, com sempre, corrent a vendre'ns per un plat de llenties i una foto, passant per ICV, signant sempre sense criteri, per tal de sortir a algun lloc i semblar que pinten quelcom; i com no els nostres *amics* de ERC, que ens prometen una reforma per tal "d'avançar democràticament cap a la independència" i posteriorment promouen un estatut que després de les evidents retallades fetes pels jacobins

ecspanyols ni elles mateixes el volen, de destil·lat que n'està.

N'estem fartes ja de tants tripijocs i de tant marejar la perdiu, centrant el debat en el finançament i en si som una nació o no. Per nosaltres és inacceptable que només ens parlin d'aquests temes quan els principals problemes que la gent realment te, gairebé estan fora del debat públic: El preu de l'habitatge , l'atur, la mercantilització de l'oci, el control social, la repressió policial, l'ordenança del cinisme o totes les ordenances europees de les quals no ens han explicat res, però que ben aviat començarem a patir-ne els efectes.

Per això i moltes coses més n'estem fartes de polítics, professionals especialistes en enredar-nos, en parlar sense dir res i en manipular-nos contínuament per tal de canviar aquest suposat sistema democràtic per un neoliberalisme salvatge que ens condemnarà a nosaltres i a les nostres filles a mercè de les multinacionals.

CAP ESTATut **ENS FARÀ LLIURES**
INDEPENDÈNCIA TOTAL
ANARQUIA SENSE LIMITS!

Article per la revista Brots nº 2 (Maulets – Mallorca)

(Col·lectiu Negres Tempestes – Juliol 2006)

Negres Tempestes és un col·lectiu que es defineix com a llibertari. Va néixer fa poc més d'un any. Un dels objectius principals (però no l'únic) és promoure el debat sobre l'alliberament nacional dins del món anarquista i el debat sobre els postulats llibertaris dins del món de l'Esquerra Independentista. És a dir, trencar amb els tòpics que des de tots dos costats s'utilitzen a l'hora de debatre aquests temes.

Nosaltres creiem necessari defensar l'alliberament dels pobles tot definir-nos com a llibertaris perquè en la concepció que tenim dels Països Catalans no reproduïm ni estats ni fronteres, sinó que considerem que els municipis o comarques triaran lliurement amb qui volen federar-se. Entenem l'alliberament dels pobles com a quelcom inseparable de la lluita de classes, per tant, no som interclassistes.

La crítica que fem a les organitzacions marxistes és la que faria qualsevol llibertari a un comunista-autoritari: definició de fronteres, reproducció d'eines repressores (estat, policia, exercit, ...). Encara que el funcionament de moltes d'aquestes organitzacions sigui assembleari creiem que només és una qüestió tàctica (per guanyar adeptes) que es poden permetre pel moment polític i el nombre de militants actuals d'aquestes organitzacions però que en el moment que els dirigents considerin oportú tornaran a allò que defineixen com "centralisme democràtic" i els seus militants seran mers transmissors de les decisions de l'avantguarda del partit/organització.
També critiquem les organitzacions marxistes de l'EI, perquè l'avantaguardisme sempre intentarà fer-se amb el control de tot tipus d'organitzacions unitàries i assembleàries, per tal que aquestes segueixin els dictats dels partits/organitzacions.

Volem trencar amb la crítica fàcil d'assimilar la defensa de l'alliberament dels pobles amb estatistes, defensors de les burgesies locals, etc. Hi ha un conflicte en el que pensem que s'han de

posicionar perquè el fet de no agafar una postura és una forma de perpetuar el procés d'anul·lació de la nostra identitat.

Un dels àmbits en el que volem influir és en canviar la manca de sensibilitat lingüística de moltes organitzacions anarquistes que marginen al català en les seves publicacions, edició de propaganda, pintades, etc.

Negres Tempestes durant aquest primer any de vida ens hem centrat, a nivell intern, en la definició pràctica i teòrica del que volíem que fos el col·lectiu. També hem participat de l'organització del bloc negre a la manifestació de l'11 de Setembre, hem realitzat xerrades sobre la memòria històrica del moviment anarquista i autònom i una xerrada sobre l'última reforma laboral aprovada i sobre la vaga a Mercadona com a reflex actual d'una lluita laboral actual. Participem del CSA Can Vies i del Casal Independentista de Sants "Jaume Compte".

Hi ha altres col·lectius, com Katarko (El Prat de Llobregat), i individualitats amb els que estem treballant per impulsar una xarxa fruit de la qual ha nascut la revista "La Rosa dels Vents", publicació oberta a col·laboracions perquè esdevingui en una eina pel debat llibertari als PPCC.

Anarco...quèeee?

(Col·lectiu Negres Tempestes – Setembre de 2006)

Aquest article que comences a llegir pretén demostrar que no hi ha cap incompatibilitat entre l'anarquisme i la defensa de la identitat dels pobles, identitat que no és estàtica ni excloent i que, creiem, l'anarquisme ha de fer seva. A més, critiquem alguns dels arguments contraris a aquestes idees. Per tant, podem dir que l'article expressa l'opinió del Col·lectiu sobre aquest tema.

Definició de termes utilitzats: nació i poble.
Per experiència en debats similars, creiem imprescindible fixar les regles de joc que, en aquest cas, són les definicions dels termes que s'utilitzaran ja que els matisos dels significats que donem a les paraules poden no ser els mateixos.

Així, podem definir "**nació**" com a "c*omunitat d'individus als quals uns vincles determinats, però diversificables, bàsicament culturals i d'estructura econòmica, amb una història comuna, donen una fesomia pròpia, diferenciada i diferenciadora i una voluntat d'organització i projecció autònoma que, al límit, els porta a voler-se dotar d'institucions polítiques pròpies fins a constituir-se en estat*[1]" i segons la definició "Kirby", un "**poble**" és un "*grup d'éssers humans individuals que tenen en comú tots o alguns dels següents elements:*

a) tradició històrica comú;
b) identitat racial o ètnica;
c) homogeneïtat cultural;
d) unitat lingüística;
e) afinitat religiosa o ideològica;
f) connexió territorial
g) vida econòmica comú[2]*;*

---

1 Definició del Gran Diccionari de la Llengua Catalana (Ed. Enciclopèdia Catalana)

2 Reunió Internacional d'Experts per la Dilucidació de Conceptes dels Drets dels Pobles de la UNESCO, any 1989.

Nosaltres preferim utilitzar el terme “poble” per les connotacions negatives implícites del terme “nació” (exaltació de la pàtria, superioritat d'unes nacions respecte a altres, etc.) a part de que no compartim l'objectiu de constituir cap estat.

Anarconacionalisme o anarcoindependentisme? Anarquisme!

La identitat de la que es parlava en la definició anterior no té perquè ser excloent. Efectivament, són la cultura i/o l'idioma els factors que determinen que un conjunt de persones que habita un territori real, per res virtual, s'identifiquin com a Poble. Poble que no ha de tenir unes fronteres nítides ni definides sinó que, tal com marquen, per exemple, les àrees de transició del català a l'aragonès (i viceversa) situades al que l'Estat anomena província d'Osca, indiquen permeabilitat i no exclusió.

L'anarcoindependentisme no busca l'homogeneïtzació cultural d'un territori ni l'establiment de fronteres físiques que separin i enfrontin a uns pobles amb altres sinó que entén el concepte de poble com quelcom dinàmic en el temps i en l'espai. No creiem que el poble original (per prendre com a punt de partida un moment concret de la història) s'hagi de preocupar per salvaguardar la tradició, la identitat racial, la unitat lingüística, etc. davant l'arribada de nous habitants als territoris culturalment homogeneïtzat. En una societat ideal, tots junts construirien i constituirien un nou poble perquè sempre és el individu la peça bàsica de qualsevol estructure social.

Però si que ens hem de preguntar perquè a una mateixa localitat o territori hi ha gent amb diferents sentiments de pertinença a un poble o perquè hi ha gent que rebutja un idioma i una cultura. Entenem que la homogeneïtzació és un procés socio-cultural natural i si no es dóna aquest procés hem d'analitzar perquè i amb quina finalitat: en el cas dels Països Catalans, nosaltres arribem a la conclusió de que aquestes circumstàncies es deuen a una imposició i a un intent d'uniformització per part dels estats francès i espanyol.

Per tant, el que no permetrem és la imposició dels elements que constitueixen la definició de nació (la uniformització) per part dels Estat francès i espanyol amb els propòsits (no ho oblidem) de

facilitar la governabilitat i ampliar i/o assegurar mercats. Per a nosaltres, perquè es donin les circumstàncies de les que parlaven abans els canvis s'han de produir en una situació de llibertat total en la que no hi ha cabuda per als prejudicis contra un poble que donen lloc, per exemple, a la submissió lingüística.

En el cas de la llengua, l'anarcoindependentisme no està en contra de la desaparició del català si aquesta es produeix per "mort natural", és a dir, si el català evoluciona per les aportacions d'altres pobles i, per tant, d'idiomes (igual que va passar amb el llatí i el naixement del català).

És per això que ens considerem independentistes, per viure on vivim. Encara que considerem que aquesta etiqueta és innecessària perquè l'alliberament dels pobles encaixa perfectament dins de l'anarquisme i perquè la utilització de etiquetes porten a la simplificació, utilitzem i ens considerem directament **anarquistes**. Al Col·lectiu Negres Tempestes tenim molt clar que la lluita per l'alliberament dels pobles és inseparable de la lluita per l'Anarquia (no som interclassistes).

Al costat de qui lluitem?

A vegades ens han "tirat en cara" que lluitem o participem d'actes amb organitzacions de l'independentisme-estatista d'esquerres i que no ho fem pas amb altres col·lectius anarquistes. Directament, això és mentida. No neguem que hem participat i hem compartit lluites (antirepressió, defensa de centres socials, lluites veïnals, antifeixisme, etc.) amb aquelles organitzacions perquè entenem que els objectius a assolir són els mateixos i no entren en contradicció amb els nostres principis (per exemple, romanem alertes davant qualsevol intent de controlar una assemblea). Ens poden acusar de "*frontpopulisme*" (aquest seria un altre debat) encara que som conscients i coneixedors dels fets ocorreguts a la revolució d'Ucraïna (revolució makhnovista) o la mateixa revolució del 36-37 a Catalunya però no podem fer responsables d'aquests fets a tota l'actual militància de les organitzacions marxistes-leninistes i "derivades".

Igualment, també lluitem amb altres col·lectius i organitzacions

anarquistes en les mateixes lluites i en altres com són la denúncia de la darrera reforma laboral, la recuperació de la memòria històrica, la difusió del conflicte a Mercadona, la difusió de l'anarquisme, etc.

La postura de l'anarquisme "tradicional" respecte a l'alliberament dels pobles.

A l'estat espanyol, l'anarquisme "tradicional" veu amb simpatia i recolza lluites indígenes (la lluita dels maputxes a l'estat xilè, dels indígenes a l'estat bolivià), la lluita de la Cabilia a l'estat algerià, dels palestins, etc., i s'oposen a la uniformització cultural propiciada per la globalització capitalista.

No obstant això, a l'estat espanyol i francès ja no tenen les coses tan clares. Dins dels seus anàlisis veuen l'estat espanyol (s'obliden del francès) com un aplec de comunitats amb diferents costums i idiomes però no s'atreveixen a traçar una línia divisòria entre aquestes perquè fins i tot es poden trobar, dins del mateix territori, gent de comunitats diferents.

Qui és el que traça fronteres, doncs? Per a nosaltres, no cal traçar cap línia divisòria entre comunitats. Com ja hem dit abans, aquestes comunitats no han de tenir unes fronteres nítides i definides sinó àrees permeables i no excloents tal com ocorre de manera natural quan no hi ha cap tipus d'homogeneïtzació forçosa.

Pel que fa al fet de que hagi persones d'altres pobles dins d'un territori, nosaltres defensem la lliure circulació de persones, el dret de l'individu a triar on vol establir-se. I també defensem el dret de l'individu a integrar-se lliurement dins de la comunitat. No volem la creació de guetos. Igual que els anarquistes "tradicionals" els denuncien com eines de l'estat i el capital per dividir al poble a través del racisme i la xenofòbia, també haurien de treure alguna conclusió de que hagi gent dins dels Països Catalans que rebutja qualsevol cosa relacionada amb el català o els Països Catalans. Pot ser perquè aquests anarquistes també són víctimes dels intents dels estats francès i espanyol d'afrancesar i espanyolitzar respectivament aquests territoris a través, entre altres eines, de prejudicis sense cap base contra el poble català.

Per què ens manifestem l'11 de setembre.

El Col·lectiu Negres Tempestes participa de l'anomenat "bloc negre" de la manifestació de l'11 de setembre pel seu significat: el començament del procés "d'espanyolització" forçosa, que encara existeix, dels territoris que es corresponien amb la antiga Corona d'Aragó.

Òbviament, no estem per la creació d'un nou Estat català, tal com hem explicat anteriorment. El nostre propòsit és difondre la nostra postura d'igual manera que ho fem, per exemple, el 1er de maig amb respecte a les reivindicacions obreres i/o del món laboral.

Com col·lectiu que té com alguns dels principals objectius fomentar del debat, trencar els tòpics i assolir que l'anarquisme en general adopti sense prejudicis l'alliberament dels pobles (la companyonia universal dels pobles lliures) organitzem juntament a altres col·lectius i individualitats el "bloc negre" de la manifestació de l'11 de setembre.

Podria ser que se'ns considerés com una mena d'especialistes en la matèria però la nostra lluita no es centra únicament en aquest sentit com demostren les activitats que hem dut a terme i esperem que aquest article serveixi per aclarir idees equivocades sobre tot allò que defensem.

L’independentisme Llibertari

(Gat CAPdeTRONS – Setembre 1994)

Tinc uns quants amics/gues llibertaris/es (com jo mateix), que, quan els vaig dir que d'alguna manera em considerava independentista, em varen sotmetre (amb tota la bona intenció del món) a un reconeixement dogmàtic per així comprovar si encara estava en plenes facultats mentals, o potser m' havia trastocat una mica.

El mateix podria dir d'amics/gues independentistes quan varen saber que em considerava llibertari. Per sort hi ha dos companys més, a qui els han passats casos similars, i em vaig sentir prou consolat. Com be diu el refrany castellà “consuelo de muchos, consuelo de tontos”. Potser no és el refrany més escaient ja que tampoc no som gaires, però queda be.

Així que per evitar nous interrogatoris, exposaré els meus principis polítics que alhora també són personals, i que intenten arrelar, si més no, en tots aquells que vulguin, sense perjudicar per res en les llibertats individuals de crítica a atacar idees, que es consideren poc oportunes i desfasades, i nefastes però també haig de dir que encara que el que escrigui es consideri així, sóc tossut i no m'agrada baixar del ruc, quan es tracta de filosofia i menys quan aquesta ha anat arrelant de mica en mica però amb força en la meva persona.

Al principi dubtava molt (si més no com ara, però amb la diferència que les situacions no són les mateixes); constantment em trobava entre rojos i negres, sense poder-me'n sortir gens be, de les discussions en les quals ens embrancàvem, tant amb companys d’esquerres com llibertaris, fins que vaig arribar a la conclusió que tant els uns com els altres no jugaven net, ja que crec que molts odis actuals són herència d'un passat que prometia un futur gloriós i que de moment, tururut violes.

Els llibertaris tradicionalment no es plantegen la lluita per l'alliberament nacional, perquè es considera una iniciativa de la burgesia, i per tant, l'únic que es pretén és enfrontar els treballadors de diversos llocs, per així afavorir les burgesies locals.

I això és degut a la confusió que existeix entre els termes d'estat i nació, al existir aquest caos temàtic, s’entén qualsevol projecte d'alliberament nacional, com la reproducció dels esquemes administratiu-repressius de l'Estat, contra el qual es pretén acabar, fent així una calcomania en petit, del que ja existia, i arribats a aquest punt es rebutja qualsevol intent d'aproximació a aquest tipus de lluita, amb frases com la ja famosa “la nostra pàtria és el món” s'arxiva el tema i no se’n parla més, fins que surt algun bronques que torna a posar llenya al foc (amb tota la bona intenció), però se'l neutralitza ràpidament, o es transforma en un dissident sense ell voler-ho.

Per mi un Estat i una Nació, no tenen res a veure l'un amb l'altre, ni tan sols un és complement de l'altre. Per Estat entenc la Institució de Govern i d’administració, també el territori on aquesta institució exerceix el seu govern i la seva administració. L'Estat institucional (el primer dels dos que he dit abans), com a forma organitzada de poder, es desenvolupa en el temps prenent diferents formes com, dictadura militar, democràcia burgesa o social-democràcia, Socialisme Estatalista, etc, (encara que les diferents formes es redueixen a esquemes similars: uns grups dominants exercint el poder, uns cossos repressius per mantenir-lo, una moneda per pagar-los, un lloc, l'escola, d'ensinistrament de la moral i comportaments del sistema, altres llocs, la presó i el manicomi, on aparcar els diferents tipus de dissidents al servei d'aquesta dominació).

L'Estat territorial es desenvolupa en l'espai geogràfic i es veu alterat en la seva extensió a partir dels conflictes internacionals, en definitiva, a partir del potencial bèl·lic i financer de l'Estat institucional del qual és expressió. L'Estat territorial, com a resultat geogràfic de l'Estat institucional, inclou dins seu i de forma arbitrària, gran

quantitat de contrades sovint totalment diferenciades poblacionalment. Inclou tot un seguit d'individus i els força a tenir un devenir històric, social, econòmic, cultural, etc... comú al temps que els separa per mitja de les fronteres, de la resta de la humanitat.

Per nació entenc una comunitat humana que neix de la identificació d'un grup d'individus entre si amb les terres on viuen, identificació que és possible per una proximitat que permet el contacte i la convivència i per una capacitat de comunicació que es concreta en una mateixa llengua com element fonamental per entendre's. Mentre l'Estat es basa en la possessió d'uns elements de poder -un mateix govern, una moneda, un idioma oficial- que per bé que comuns a una població determinada no permeten utilitzar-los com a elements definitoris d'aquesta, sinó més aviat com a exponent de la submissió de la nació sota l'Estat. La nació es basa en la possessió d'uns factors també comuns a una població, però expressen la seva realitat ètnica, la seva personalitat col·lectiva.

L'individu enganyat, sobretot per l'escola i els mitjans de comunicació, seduït per exhibicions de força o actes de patriotisme (d'una “pàtria” inventada per l'Estat), pot arribar a considerar l'Estat territorial, on ha estat inclòs, com una cosa natural i pròpia, de la qual n'és una part, fins el punt de parlar de “compatriotes” o “d'estrangers” segons es visqui al costat o l'altre de les fronteres polítiques. L'Estat però, esta sotmès a canvis. que alteren el seu territori, o que el fan desaparèixer o que fan que neixin d'altres. Per tant, aquesta identificació de individu amb l' Estat, vindrà delimitada per la capacitat d'aquest a autoperpetuar-se. D'aquí rau que sigui un greu error confondre l'Estat amb la nació.

Des d'una perspectiva antiautoritària resulta inadmissible pensar que l'Estat configura aquesta realitat ètnica. L'Estat inclòs un “Estat Català”, n'és sempre un ofegador i un entrebancador. Estat i nació no es corresponen ni conceptualment ni territorialment. Sovint l'Estat conté més d'una nació o bé una nació es veu repartida en diversos Estats. Quan un Estat és plurinacional, adopta com a idioma oficial i com a muntatge cultural, el d'una de les nacions, iniciant així en les altres un procés de substitució de tots aquells elements que

configuren el seu tarannà característic.

Ara bé, pot existir una nació i un Estat que es corresponguin territorialment. Aquesta possible correspondència no treu a l'Estat institucional el seu caràcter d'eina repressiva i alienadora, per bé que la seva repressió no l'exerceixi sobre la identitat nacional. En aquest cas, l'existència d'aquella nació no es deurà al fet de posseir un reconeixement oficial per part dels governs, sinó a la mateixa presència continuada d'uns individus amb unes característiques pròpies i comunes.

Que entenc per cultura? Definiré la cultura a un doble nivell: social i ètnic. Pel que fa a la cultura social; s'oposen la cultura popular espontània, lliure creativa a la cultura oficial, estereotipada des del poder. La cultura ètnica, d'altra banda és l'expressió d'una nació, des de la llengua fins totes les altres manifestacions que la configuren com a comunitat diferenciadora. Dins l'Estat plurinacional, i per causes que analitzàrem més endavant, es tendeix a oficialitzar la cultura ètnica d'una de les nacions i a imposar-les a les altres. En la lluita per l'alliberament nacional i social del Països Catalans, es produeix una confluència entre cultura social popular i cultura ètnica catalana. Qualsevol iniciativa que no parteixi d'aquestes premisses, amaga noves formes de dominació. No poden ser valides ni una cultura catalana conservadora (ni molt menys una cultura conservadora espanyola o francesa).

No es pot admetre globalment una cultura ètnica, sense separar primer aquells aspectes que podem desenvolupar la personalitat de l'individu, d'aquells altres que pertanyen al vell món de l'autoritat l'obscurantisme. Això implica el rebuig a aspectes com la religió, la moral, la família, etc... que tot i formar part del bagatge cultural d'una nació al llarg dels segles, sols poden ser conservats com records d'altres èpoques però mai, com una reivindicació per al present o per al futur. Igualment no es pot fer una cultura social popular en la cultura ètnica imposada. Es fer un espanyolisme popular, molt més

perillós que l'oficial en venir de fonts amb més credibilitat entre les classes populars.

L'Estat territorial, com a realitat polític-administrativa basada en una unitat violenta i artificial, necessita segregar una ideologia patriòtica que el legitimi davant de la població. El nacionalisme estatalista, o millor dit estatalisme, com a exaltació irracional de la pàtria estatal, pren formes agressives quan veu la continuïtat de la "pàtria" en perill, sent així un entrebanc a la solidaritat internacionalista. De la incidència de l'Estat sobre la nació, intentant substituir a aquesta, prové el que anomenem opressió nacional. La incomprensió d'aquest fet és un dels principals motius de la indiferència dels anarquistes tradicionals davant de la lluita d'alliberament nacional.

L'opressió nacional es manifesta en dos nivells. D'una banda en un nivell directe, amb l'ocupació militar, amb la imposició de divisions administratives aberrants -fins el punt de partir pel mig la nació per frontera d'Estats- amb una repressió oberta o camuflada sobre les manifestacions lingüístiques i culturals, la substitució d'aquestes manifestacions per les oficials de l'Estat, la uniformització general, la persecució dels lluitadors o de qualsevol individu que qüestioni la unitat, la pau i l'ordre de l'Estat, etc. d'altra banda en un nivell indirecte, d'una forma molt més perillosa, amb l'alienació de la població a partir de la introducció sistemàtica de l'estatalisme. El reconeixement admissió de la pàtria estatal, en tant que exercici mental castrador, serveix a l'Estat com agent de despersonalització, d'anul·lació de la capacitat de raonament de l'individu per tant, contribueix a perpetuar i consolidar el sistema.

Així mateix, el nacionalisme que pren com a base la nació, intenta superar aquest alienament i redescobrir la identitat nacional, en aquest sentit unit a la pràctica anticapitalista és un factor que contribueix a la desestabilització de l'Estat. Ara bé, en mans d'una burgesia local que vol un estat propi per assegurar-se el seu pes, financer, comercial, i de privilegi, esdevé tan nefast com el nacionalisme estatalista. Tant els (altres) anarquistes, com els (altres) independentistes no han concebut l'alliberament nacional

fora de l'Estat. Això ha portat els primers a no assumir aquest alliberament per por d'estar potenciant un nou Estat, i els segons, a reivindicar aquest Estat com a única forma d'alliberament Nacional. Això els ha portat a una limitació en la seva actual lluita contra l'Estat espanyol: en l'anarquisme, en tant que el reprodueix en la seva extensió territorial, acceptant-ne el nom i el gentilici prenent-lo com a marc de lluita en el present i com a unitat d'organització en el futur, i en l'independentisme en tant que el reprodueix en els seus esquemes repressius (exèrcit, policia, presó, jutjat, manicomi, escola, fàbrica, ciutat...) per bé que no l'exerceixi damunt la identitat nacional o el disfressi de Socialisme.

L'estatalisme dels anarquistes i l'estatisme del independentistes suposen un llast conservador que els dos moviments actualment més radicals duen a sobre des de fa massa temps, i que han de superar definitivament. La necessària síntesi entre anarquisme i independentisme suposa la liquidació de l'Estat en qualsevol de les seves accepcions.

En el cas de l'anarquisme, la incomprensió no es limita als termes en què plantegem l'alliberament nacional, sinó que és un problema molt més de fons. Es pot parlar d'un autèntic nacionalisme estatalista. Les seves tímides propostes de federalisme (on sempre es reprodueix aquest Estat: «"federalisme dels pobles d"Espanya"» o encara pitjor l'ensomni imperial espanyol «federalisme Ibèric»), unides a la seva persistent utilització de l'idioma imposat, en premses i propagandes, han acabat per convertir-lo en un moviment sospitós d'espanyolisme. Parlar (i per tant acceptar) d'«Espanya» i/o d'»espanyols» suposa assumir aquesta ficció nacional com quelcom propi. Han matat l'Estat però continuen sent espanyols.

La posició de Bakunin sobre aquesta qüestió és prou clara. Bakunin defensà sempre la idea de la Revolució Social íntimament unida a l'alliberament nacional dels pobles sotmesos, i molt especialment (per la part què li tocava) dels pobles eslaus, oprimits per aquells temps sota els jous dels imperis Rus, Austríac, Prussià i Turc. El seu paneslavisme reposava sobre la destrucció de tots quatre imperis

per a federar els pobles eslaus en base a una llibertat i igualtat absolutes, oposades a l'hegemonia russa. D'igual manera que combaté el paneslavisme rus i la creació d'un gran Estat eslau que oprimís les nacions eslaves: *Com a eslau, jo voldria l'emancipació de la raça eslava (terme molt utilitzat llavors) del jou alemany, com a patriota alemany, Marx no admet pas encara el dret dels eslaus a emancipar-se del jou dels alemanys, pensant avui com llavors que els alemanys són cridats a civilitzar-los, és a dir, a germanitzar-los de grat o per força* (1871).

Oposades són les posicions respecte a l'alliberament nacional de Bakunin i de Marx i Engels, ja que ambdós clàssics marxistes es manifestaven contraris als moviments independentistes o nacionalistes revolucionaris, ja que creien que el moviment revolucionar únicament podia desenvolupar-se en el marc de les relacions econòmiques de producció del qual només la classe obrera podia ser el motor, considerant per tant que el desenvolupament de les torces de producció, com també l'extensió de l'intercanvi econòmic -que creaven segons ells la necessitat històrica del Socialisme- destruirien els particularismes locals i nacionals tendirien a igualar el desenvolupament social.

En efecte, Marx, responent a Bakunin, que defensava la independència de Txecs, Eslovacs, Polonesos, Búlgars, Romanesos, etc. declarava el Neuu Rheiniche Zeitung, el 1849: *Totes aquestes petites nacions impotents i fràgils deuen a fi de comptes el reconeixement als que, segons les necessitats històriques, les integraren en algun gran imperi, permetent-los així de participar en el desenvolupament històric del qual, si s'haguessin quedat soles, n'haguessin restat totalment privades. Es evident que una tal cosa no s'hauria pogut realitzar sense aixafar «tendres brots»* (...).

D'aquesta manera al contrari de M. Bakunin, K. Marx negava que les lluites nacionals del segle XIX d'oprimits contra llurs estats opressors

estrangers fossin un factor revolucionari anticapitalista emancipador.

El mateix Andreu Nin reconeix l'encert de la posició de Bakunin davant la de Marx en la qüestió nacional:

I malgrat la nostra devoció per Marx i Engels, hem de confessar que si haguéssim de jutjar per les manifestacions externes fent abstracció de les circumstàncies de temps i dels factors d'ordre psicològic, diríem que les acusacions de Bakunin contra Marx (en la qüestió nacional, es refereix) *i Engels eren més justificades que les d'aquest contra aquell.* [1]

Bakunin oposà sempre al nacionalisme estatista un nacionalisme revolucionari federalista i consagrà bona part de la seva vida a alliberar pàtries oprimides, com Polònia, del qual n'és exemple el manifest següent:

1.- L'ordre que regna avui a Polònia, ultra el jou estranger, es manifesta, com per tot arreu, en el despotisme polític i econòmic d'una minoria privilegiada sobre les masses obreres incessantment.

2.- Qualifiquem de tirania la dominació de l'home per l'home. igualment no reconeixem un altre poder que el de l'organització social del poble, per mitjà d'una lliure federació d'associacions obreres i comunes camperoles lliures. Ja que tot poder, fins i tot el que en aparença és més republicà i més democràtic, sempre es basa en el profit d'una minoria privilegiada i en l'esclavatge del poble.

3.- La conquesta d'una veritable llibertat per el poble polonès té com a condició necessària l'abolició del règim actual, tant en el pla polític, com en l'econòmic, el jurídic i el religiós.

4.- Només podrem aconseguir-la mitjançant un aixecament general, per mitjà de la Revolució Social.

5.- La terra pertanyerà a les comunes pageses en la mesura que

1 Andreu Nin. *Els moviments d'emancipació nacional*. pàg.104. Edicions catalanes de París

aquestes siguin capaces de treballar-la.

6.-D'igual manera, les fàbriques, les màquines, els edificis, les eines, fins i tot les artesanals, seran propietat de les associacions obreres.

7.-Adversaris de tot poder estàtic, no reconeixem cap mena de drets històrics o polítics. Per a nosaltres Polònia només existeix allà on el poble vol ésser polonès i és reconeix com a tal: Polònia deixarà d'existir allà on aquest mateix poble no desitgi més pertànyer a la federació polonesa i s'adhereixi lliurement a un altre grup nacional.

8.-Estenem una mà fraternal a tots els nostres germans, a tots els eslaus que, a l'igual que nosaltres, es trobin sota el jou de governs que, com nosaltres, detesten en particular els governs moscovita, turc i alemany. Aquests pobles eslaus tenen plenament dret a reivindicar llur independència i llur plenitud nacional.

9.- Finalment, estenem la nostra mà fraternal als altres pobles que aspiren a la llibertat i estem disposats a fer servir tols els mitjans que tinguem al nostre abast per ajudar-los a aconseguir el nostre fi comú. VISCA LA REVOLUCIO SOCIAL!! VISCA LA COMUNA LLIURE!! VISCA LA POLONIA DEMOCRATICA I SOCIAL!![2]

També Bakunin ens defineix el seu federalisme polític en el discurs que realitzà el 1867 al congrés de la lliga per la pau i la llibertat: *Tot Estat centralista, per liberal que es vulgui presentar i no importa la forma republicana de la qual es vesteixi, és necessàriament un opressor, un explotador de les masses treballadores del Poble en benefici de les classes privilegiades. Li cal un exèrcit per contenir aquestes masses en certs límits, i l'existència d'aquest poder armat el porta a la guerra. Per això acabo dient que la pau internacional és impossible mentre no s'hagi acceptat el següent principi amb totes les seves conseqüències: Tota Nació, feble o forta, petita o gran, tota província, tota comunitat té el dret absolut de ser lliure, autònoma de viure, en aquest dret totes les comunitats són solidàries en tal grau que no es pas possible violar aquest principi respecte a una sola d'elles sense posar en perill simultàniament totes les altres.*

2 *Programa de l'associació polonesa social-revolucionària de Zuric.* (1863).

També Bakunin diferencia netament la Nació de l'Estat, tanmateix per a ell la «pàtria» i la nacionalitat no són principis per la senzilla raó que només es pot donar tal nom a allò que és universal i comú a tols els homes. Així diu:

No hi ha res més absurd i alhora perjudicial i funest per al poble que sostenir el fals principi de nacionalitat com l'ideal de totes les seves aspiracions. La nacionalitat no és un principi humà universal; és un fet històric, local, que a l'igual que tots els fets reals i inofensius té el dret a exigir l'acceptació general. Tol poble, per minúscul que sigut, te el seu propi caràcter, el seu mode particular de viure, de parlar, de sentir, de pensar, d'actuar, i és aquesta idiosincràsia en què consisteix l'essència de la nacionalitat, la qual deriva de tota la vida històrica i de la suma de les condicions de vida d'aquest poble. [3]

Per a M. Bakunin, l'autèntic patriotisme, el nacionalisme legítim és aquell que no confon l'amor a la pàtria o a la nació amb el servei a l'Estat o subordinació a un govern, i que no avantposa la particularitat pròpia -encara que aquesta sigui natural vàlida- a la universalitat de l'humà. Car el camí de l'alliberament nacional no pot separar-se del de la revolució social, ni aquest del de la federació de comunes i de les empreses col·lectivitzades.

Per una altra banda, P. Kropotkin, l'altre gran clàssic anarquista rus, escrivia tot considerant la gravetat de la qüestió Irlandesa» en una carta a Maria Korn, l'1 de maig de 1897:

(...) Em sembla que el caràcter purament nacionalista dels moviments d'emancipació nacional és inexistent. Sempre hi ha motius econòmics, o bé és la llibertat i el respecte de l'individu que cal salvaguardar. La nostra tasca hauria de ser fer aparèixer els problemes econòmics. Crec, a més a més, crec, després d'haver-hi reflexionat llargament, que el fracàs dels moviments nacionals a Polònia, Finlàndia, Irlanda, etc. rau en el problema econòmic. A Irlanda, la dificultat principal provingué del fet que els caps del

3 *Bakunin: Estatisme i Anarquia*

moviment, grans propietaris, igual que els anglesos, van buidar el moviment d'emancipació nacional del seu contingut social. (...) Em sembla que en cadascun d'aquests moviments d'emancipació nacional ens és reservada una tasca important: plantejar el problema en els seus aspectes econòmics i socials, i això paral·lelament a la lluita contra l'opressió estrangera. (...) En tots els llocs on l'home es rebel·la contra l'opressió individual, econòmica, estàtica, religiosa i sobretot nacional, el nostre deure és d'ésser al seu costat.[4]

En aquest text es pol veu re clarament quina és l'actitud de Kroporkin davant; l'opressió nacional i dels moviments d'alliberament nacional. Kropotkin sabia ja llavors que la lluita antiimperialista es plantejava en termes d'alliberament nacional i de lluita de classes, tot deduint que només la victòria de la classe obrera podria resoldre la qüestió nacional en el sentit dels interessos del poble treballador. Kropotkin com Bakunin, reconeixia el contingut revolucionari de les lluites autònomes d'alliberament nacional, en les quals creia que els llibertaris havien de participar activament tot plantejant la qüestió social, a la fi d'assolir un veritable alliberament.

Ja en el segle XIX hi hagué una participació llibertària en lluites d'alliberament nacional, com les de Bòsnia-Hercegovina, i sobretot la insurrecció Búlgara de 1876, en la qual hi participà el famós poeta llibertari Boleu. A l'any següent, 1877, esclatà la guerra russo-turca per la qual Bulgària accedí a la independència, però a causa de les pressions i els interessos del capitalisme occidental -principalment d'Anglaterra, un altre cop ells- una part del territori búlgar, Macedònia, fou retornada de bell nou a Turquia, començant llavors la lluita de Macedònia contra l'ocupant turc, i apareix també «la qüestió Macedònia», provocada per les potències europees.

A partir de 1893 a totes les ciutats hi havia escoles búlgares, i es començaren a formar les primeres cèl·lules de la futura organització

4 *Macedònia, 1903: una experiència de revolució social llibertària i d'alliberament nacional.*

revolucionària de l'interior de Macedònia, constituïda definitivament el 1894-95, sota l'impuls i influència llibertària: ORIMA (Organització Revolucionaria de l'interior de Macedònia i d'Adrinoble). L'ORIMA constituí el seu comitè central a Salònica, amb una delegació a l'exili; a Sofia. Els seus principis eren d'un esperit internacionalista i proposaven l'alliberament nacional del seu país sotmès pels turcs mitjançant la revolució.

Fou també important l'adhesió del Cenade de Ginebra, creat el 1898, constituït per diversos grups anarquistes, els quals elaboren uns estatuts del comitè revolucionari secret Macedoni i publicaren un òrgan d'aquest comitè. També hi participaren en el moviment revolucionari Macedoni nombrosos llibertaris Búlgars que tingueren un paper important en la lluita armada (més de 60 morts) la preparació de la revolució durà una dotzena d'anys i acabà donant lloc a la insurrecció de Tràcia Oriental i Macedònia per l'agost de 1903. Els llibertaris i aportaren l'orientació, els objectius i l'acció armada, les acciones armades canviaren de tàctica amb l'aportació anarquista ja que, en comptes d'atacar les autoritats ocupants turques, com es feia fins aleshores, s'atacà sobretot les empreses de capital estranger que sostenien l'imperi otomà.

La revolució es preparà ampliant i reforçant l'organització a través de la constitució de grups i comitès locals a fi d'arribar a construir les formes d'organismes socials capaços de crear la nova societat que reemplacés les de l'ocupant turc. Es formaren també grups de combat i es feren bombes s'aconseguiren armes a l'interior i a fora, però fou especialment la propaganda la que prengué grans dimensions, englobant a tota la població a través de reunions gairebé publiques, fetes molt sovint a les esglésies.

Guerdjikou, dirigent anarquista, un dels tres caps elegits en un congrés clandestí per a dirigir la insurrecció organitzà a partir del 1902 grups de combat locals anomenats «Grups de la mort», que constituïren els nuclis del futur exèrcit revolucionari, i també publicà

un diari clandestí «A les armes!! » i participà regularment en la propaganda oral a les nits a la regió de la Tràcia Oriental.

La insurrecció, esclatada a l'agost de 1903, esdevingué alhora que lluita d'alliberament nacional contra els turcs, revolució social, que durà uns 30 dies: per primera vegada a la història hi havia; es manifestava una temptativa d'alliberament nacional amb una orientació d'emancipació social, que prengué un caràcter plenament llibertari i influït pel pensament de Bakunin.

La revolució esclatà a Macedònia i a la Tràcia Oriental, participant-hi només en aquesta regió més de 4.000 guerrillers enfrontats amb èxit a un exèrcit deu vegades superior. Malgrat els pocs dies que durà l'experiència revolucionària, s'aconseguí una participació massiva de la població i s'abolí la propietat privada, i es procedí a la col·lectivització, essent regides les ciutats i els pobles per assemblees populars d'on sortiren les diverses comissions encarregades del govern local.

Molt significativa va ser la negativa de secundar i d'afegir-se al moviment revolucionari per part dels “comunistes” (llavors social-demòcrates), que altrament tampoc participaren en l'alliberament que enderrocà la monarquia búlgara el 1923 dirigit també per anarquistes.

Malgrat la desfeta inevitable -amb més de 20.000 refugiats a Bulgària- i a la superioritat numèrica i en armament dels turcs, la lluita contra l'ocupació estrangera continuà i seguí sent important la influència dels llibertaris en el moviment independentista Macedoni.

Aquí als Països Catalans l'any 1980 es va constituir el Icària i després altres col·lectius com per exemple el col·lectiu Independentista Estel Negre, el col·lectiu llibertari de Vilaplana, el Grup Anarquista l'insurrecte, el Grup llibertari de l'Ateneu de Mataró, la FA-CC (Federació anarco-comunista catalana, 1981), etc. i que

pel novembre de 1982 constituïen la coordinadora llibertaria que prengué els acords que segueixen:

1.- Impulsar la creació d'un moviment llibertari dels Països Catalans.

2.- Defensar un món de nacions lliures i sense que les oprimeixin o les governin.

3.- Manifestar-se contra tota repressió explotació capitalista, imperialista estatista, lluitant per la transformació revolucionària de la societat vers el comunisme llibertari.

4.- Manifestar-se per la defensa de la terra, per l'abolició dels cossos i institucions repressius, per l'alliberament sexual, per la plena igualtat dels individus, contra la societat patriarcal, totes les seves formes d'alienació. Donant ple suport als moviments que defensen aquests punts.

5.- Partir de l'individu i del poble, de la comarca i països federats lliurement entre si.

6.- Lluitar per uns Països Catalans independents, llibertaris i confederats.

Aquesta coordinadora va donar lloc a la creació de diverses assemblees llibertaries comarcals (del Barcelonès, Maresme, Baix Camp, l'Empordà, Berguedà, etc.)

I això com a història més recent (inclòs el projecte de formar la CNT dels Països Catalans, anarco-sindicalista i que assumia plenament la sobirania nacional com a sindicat dels Països Catalans i la lluita pel seu alliberament) per què abans de la guerra ja hi han casos prou notables com ara Ferrer i Guardia, o com molt bé ho explica en Josep Termes en el seu llibre “Federalismo, anarcosindicalismo y catalanismo” l'any 1905. Salvador Gibert escriu en un article «la idea nacionalista a Catalunya, és a dir el catalanisme, va néixer a mitjans del segle XIX, i sent joves els integrants de l'esmentat moviment no és d'estranyar que abandessin els posseïts per les idees àcrates» la

Revista Blanca, juny 1905". «Nacionalistes-Anarquistes» i molts altres casos, tants que bé, és que no s'entén la situació actual!! a menys que sigui una situació provocada expressament per persones amb capacitat de confondre, per així acabar amb qualsevol reivindicació independentista de caràcter revolucionari.

Us recomano que us llegiu el llibre següent «Anarquisme alliberament nacional» escrit per Ricard de Vargas-Golarons, Joan Antoni Montesinos, Josep Mª Canela, Joan Casares, Joan Palomas i Enric Cabra. Editat per «el llamp» (editorial que ja no existeix) possiblement el trobeu en alguna biblioteca, tot això esta tret d'allà (literalment!!) però encara hi han moltes més coses interessants.

Salut, Independència i Anarquia!!

(Article aparegut al número 3 de la revista del Casal Independentista i Popular de la Vila de Gràcia “Pocabroma”)

AnarCATsindicalista

(David Siurana – Agost 2006)

Les etiquetes no són bones, sobretot perquè són sempre incompletes i sovint inexactes. Poden servir però per simplificar com pensa o com actua una veïna, una familiar o un amic nostres. Amb la consciència tranquil·la perquè n'he utilitzat una per autodefinir-me, faig un petit exercici biogràfic. Des de fa un parell de mesos (i fins ara no ho havia dit a ningú) m'autoanomeno "anarCATsindicalista".

Estic a punt de fer 40 anys si el cos aguanta, i des dels 12 quan vaig relacionar-me amb grups ecologistes i antimilitaristes fins ara, m'he enquadrat en l'esquerra independentista tot i fer-me feredat les *falç-i-martells* que m'envoltaven, i finalment a la darrera dècada en un impur grup de treballadors/es que es reclama de l'essència anarcosindicalista tot i que la ferum soviètica espanta en segons quines comarques. El cas és que en haver llegit Vargas-Golarons i el col·lectiu Ikària, després de surar amb l'Enric Casassas i el Gerard Horta i en haver-me après les pintades amb esprai davant del meu institut als anys 80 que deien "PER LA COMPANYONIA UNIVERSAL DE LES NACIONS LLIURES" i "LA RELACIÓ HA D'EXISTIR-HI" , la primera i la segona amb l'A encerclada i només l'última també amb estelada al costat del símbol àcrata..............jo en veu baixa i a la gent més propera li deia que era anarcoindependentista.

Aquestes confessions m'han portat sempre "males cares" per part d'uns i altres, fins al punt que ja fa anys que vaig decidir potenciar per separat els meus dos 50%. Quan estic amb la gent dels balls populars o del Barça "sóc independentista" que no és mentida. Quan estic amb els del col·lectiu llibertari no tinc res a veure "amb els nacionalistes" que també és cert. Tornant al principi: la imperfecta etiqueta que trobo ara, em fa el pes. Com que estic en un sindicat on cal fer molt encara perquè es respecti la llengua i la cultura dels Països Catalans, però en qüestions socials i ideològiques estem en bona sintonia; sóc anarCATsindicalista amb ganes d'avançar perquè

com deia una pancarta que em va agradar molt, *CAP ESTATut ENS FARÀ LLIURES!!*

Hem reunit en aquest fullet una petita mostra de textos del **Col·lectiu Negres Tempestes** i d’altres autors en els que es tracta l’alliberament dels pobles des d'una perspectiva anarquista.

Edita: **Negres** **Tempestes**